

[H. C. Hansen.]

Det er kun eet år siden, man havde det modsatte standpunkt, men det generer øjensynlig ikke det bitterste. Man regner øjensynligt med, at folks hukommelse er kortere, end tilfældet faktisk er.

Lad mig så stærkt som muligt gøre regeringen opmærksom på, at en sådan politik vil vi ikke være med til. Mit partis formand har allerede for flere uger siden i den tale, jeg tidligere nævnte, tilkendegivet dette, og jeg vil gerne tilføje, at vi vil gøre, hvad vi formår, for at hindre, at regeringens planer bliver til virkelighed.

Lad mig minde om den officielle konservative kommentar, hvorefter man sidste år — som det hed — skabte „ro på det område indenfor husholdningsbudgettet, som spiller den største rolle for den enkelte forbruger: priserne på levnedsmidler“.

Denne ro vil man nu bryde.

Ja, men er da landbrugets forhold ikke sådanne, at ordningerne nødvendigvis må ophæves af indtægtsmæssige grunde for dette erhverv? Må jeg sige nogle ord herom.

Jeg behøver såmænd ikke at ty til mere eller mindre officielle statistiske opgørelser for at finde den talnæssige dokumentation for, at det danske landbrug har haft den største indtægtsfremgang i tiden fra 1939. Det fremgår med al tydelighed af den artikel, som den højtærede finansminister skrev i „Fyns Tidende“ den 31. december 1950. Heri nævnte ministeren, at arbejdere i handel og industri i disse år — i tiden fra 1939 og frem til, det er vel 1949, eller er det 1950? — har øget deres indkomst med 137,6 pct., direktører og fabrikanter med 33,2 pct., håndværksmestre med 139,6 pct., selvstændige handlende med 93,9 pct., andre selvstændige med 93,2 pct. og selvstændige landbrugere med 170,7 pct.

Ministeren — den højtærede finansminister, som i sin artikel opstillede og fremhævede alle disse tal — føjede til, at landbruget var den samfundsklasse, der havde tjent mest på inflationen og dermed pristalsreguleringen, fordi det stadig højere prisniveau gjorde det lettere at bære gældsbyrden.

Det falder mig ikke ind at gå i diskussion med den højtærede finansminister om disse tal og disse kommentarer fra hans egen artikel, som han vel må have haft en mening med at fremføre offentligt. Hvis man vil spørge, om forholdet da ikke er ændret væsentligt i de følgende år, må jeg henvise til, at nettoindtægten for landbruget, der i 1939 var 523 mill. kr., i 1949 blev opgjort til 1 960 mill. kr. og i 1951 til 2 550 mill. kr. Jeg finder det berettiget at sige, at de ind-

rømmelser, arbejderne har opnået gennem overenskomstforhandlingerne, ikke ændrer dette hovedbillede. Den økonomiske årsoversigt konkluderer da også sine betragtninger om befolkningens pengeindkomster således: „Som det fremgår heraf, har landbruget kunnet fastholde det høje indkomstniveau, som nåedes i 1950.“

Jeg anfører ikke disse kendsgerninger for at skabe misundelse overfor landbruget. På ingen måde. Jeg afviser bestemt en debat på et sådant grundlag. Jeg skal erkende — og jeg gør det gerne —, at landbruget har lagt en imponerende dygtighed for dagen, som det øvrige samfund godt kan tage hatten af for. Men jeg anfører disse tal for at sætte en tyk streg under det forhold, at der ingen økonomisk nødvendighed foreligger i forholdet til landbruget for nu at lade prisbindingen på de vigtige forbrugsvarer ophæve og dermed lade priserne begynde en ny vandring opefter, samtidig med at der på andre områder er en tendens til prisnedgang ude i verden.

Skulle vi ikke — ganske stilfærdigt, som vi har samarbejdet — også blive enige om, at der har været tider, hvor det danske landbrug havde brug for en lovgivning med et modsat formål af denne — og fik den?

Må jeg her sige nogle ord om den ophævelse af hudeordningen og den samtidig gennemførte lov om kødpriserne, som vi enedes om i efteråret. Hudepriserne steg — måske lidt mindre end forudsat —, men dog således, at fodtøjspriserne er gået kraftigt i vejret. I april 1951 kostede et par gennemsyede herresko knap 36 kr., men i april 1952 var prisen kommet op på godt 48 kr., eller en stigning på ikke mindre end 12 kr. 50 øre. Måske vil den sidste tids fald i hudeprisen medføre, at den høje skotøjspris igen falder lidt, men mere end 1 eller 2 kroner vil det næppe, såvidt jeg har kunnet orientere mig, komme til at dreje sig om. Medens skotøjspriserne således er gået op, har vi ikke set noget til det prisfald, som både landbrugets talsmænd ved enhver lejlighed og regeringen så stærkt hævdede ville komme på ca. 37 øre pr. kg kød som følge af hudeordningens ophævelse. Tværtimod har priserne på de forskellige kødsorter, som virkelig spiller nogen rolle i forbruget, i det forløbne år gennemgående ligget højere, end før hudeordningen blev ophævet. Dette gælder mest udpræget for kalvekød.

Det er rigtigt, at efter bogstaven har regeringen handlet i overensstemmelse med forliget i maj 1951, men reelt set er forligets forudsætninger blevet brudt. Det, vi interesserede os for ved forhandlingerne i maj, var